

Zkouška dospělosti

Dne 14.12. 2020 jsem čekala na autobus s kamarády, který nám jel v 7:27. Po chvíli jsem si všimla někoho ležícího přes silnici na druhém chodníku. Nejdříve jsem si nebyla jistá, jestli je to vůbec člověk, protože jsem neviděla někoho upadnout. Nakonec jsem se rozhodla, že se doběhnu podívat, co se stalo. Rozeběhla jsem se přes silnici a byla jsem ráda, že se ke mně připojila kamarádka a za ní nakonec i dva kamarádi. Když jsem přiběhla, zjistila jsem, že je to starší žena, která leží obličejem k zemi a pevně připevněný batoh jí přepadá přes týl. S kamarádem jsme k ní zaklekli, sundali ho a přetočili ji na záda. Oslovila jsem paní a dotyky jsem se jí snažila přivést k vědomí, ale nedařilo se mi to, paní nereagovala, což ve mně evokovalo, že to bude vážné. Kamarádce, která držela telefon v ruce, jsem nahlásila číslo záchranné služby a řekla jí, že paní nedýchá.

Mezitím k nám přiběhla první dospělá osoba, která se ptala, co se děje. Řekla jsem jí, ať započne masáž srdce. Paní se toho ihned chopila, až jsem se zastyděla, že jsem nezačala sama. Nabídla jsem paní, že pokud bude chtít, vystřídám ji. Převzala jsem telefon od kamarádky a dávala jsem masírující paní pokyny od operátorky záchranné služby. Po chvíli přišel muž, který se také ptal, co se stalo. Požádala jsem ho, jestli by mohl paní vystřídat v masáži srdce. Okamžitě tak učinil. Poté se u nás zastavili ještě dva muži. Po zhruba sedmi minutách, kdy jsme se všichni snažili paní pomoci, nejlépe jak jsme mohli, přijela záchranná služba. Bohužel už bylo pozdě.

Tato událost ve mně zanechala silný pocit smutku, ale neodradila mě od úmyslu zasáhnout a pomoci všude, kde bude ohroženo lidské zdraví nebo život. Tím jsem se ujistila, že jsem si vybrala správnou školu, která mě připravuje na mou vysněnou práci ve zdravotnictví. Po odeznění stresového zatížení jsem si zpětně vzpomněla na rady a připomínky paní profesorky Jany Oktábcové. A byla jsem ráda, že jsem postupovala správně.

Kludie Prendká 2.ZL